

Lễ Tạ Ơn Đầu Tiên

(Tặng Những Người Tỵ Nạn Cộng Sản Việt Nam)

Đạo còn ở Việt Nam, trước năm 1975 qua sách báo tôi có đọc và biết được tại Hoa Kỳ có một ngày lễ gọi là lễ Tạ Ơn. Chỉ biết thế thôi chứ không có gì đặc biệt để ghi nhớ vào đầu ngoài những sự kiện liên quan đến lịch sử Hoa Kỳ mà tôi biết vì lý do nghề nghiệp. Chẳng hạn như chuyện ông Christopher Columbus khám phá ra lục địa Mỹ Châu 1492, ngày lễ Độc Lập 4 tháng 7 – 1776, cuộc nội chiến Nam – Bắc 1861 – 1865, Mỹ tham gia thế chiến thứ hai và thả hai trái bom nguyên tử xuống Nhật và giải phóng Âu Châu ra khỏi tay phát xít Đức... Gần hơn thì có Mỹ tham chiến trận chiến Nam – Bắc Triều Tiên 1950 – 1953 và sau đó là những hệ lụy liên quan đến cuộc chiến tại Việt Nam...

Cho đến khi tôi và gia đình được qua Mỹ theo diện tỵ nạn cộng sản thì mới hiểu rõ hơn về ngày lễ Tạ Ơn, chuyện vòng vòng như sau:

Chuyến máy bay cuối trong cuộc hành trình đưa gia đình chúng tôi về thành phố Houston đúng ba tuần trước ngày lễ Tạ Ơn. Chúng tôi ngơ ngáo ngáo ngáo như mấy chú thím Mán về thành. Từ trên máy bay nhìn xuống thành phố lúc mười giờ đêm thấy ánh sáng muôn màu lấp lánh chẳng khác nào nhìn xuống một rổ kim cương khổng lồ. Trên đường về nơi tạm trú thấy đèn hoa kết đầy trên cây cối hai bên đường, các cửa tiệm đều giăng đèn cùng với hình ảnh trang trí như ngày lễ hội. Trong số hình ảnh bắt gặp thấy có hình mấy chú gà tây và những quả bí đỏ được vẽ trên các mặt kính trước các cửa tiệm. Thấy vui và lạ chứ chẳng biết gì hơn cho đến khi...

Cả nhà sáu người được ở trong một căn của apartment vùng tây bắc thành phố. Người lạ cảnh cũng lạ! Rồi chúng tôi cũng được biết là sắp đến ngày lễ Tạ Ơn nhưng cũng chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện Tạ Ơn như thế nào. Trong khu apartment chúng tôi ở có người Mỹ lẫn Mễ và thoáng thấy có cả người Việt Nam nhưng chưa có cơ hội làm quen hay chuyện trò. Cho đến một hôm tôi còn nhớ rõ, vào ban chiều, có ai đó đến gõ cửa và khi tôi mở cửa thì thấy một người đàn ông Việt Nam, chắc chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, tay ôm một con gà tây và bảo tôi “*biết anh chị mới qua Mỹ... sắp đến ngày lễ Tạ Ơn... tôi biếu anh chị con gà tây để nấu cho các cháu ăn lễ...*”. Tôi đưa tay bê con gà tây và không quên nói lời cảm ơn anh. Được biết anh tên Sơn

cũng ở cùng apartment và từ đó thỉnh thoảng gặp anh trong khuôn viên apartment để trò chuyện và anh cũng chỉ dẫn cho tôi “hiểu ra” nhiều thứ tại nơi chúng tôi đang ở.

Chú gà tây nặng chừng bốn năm ký mà chúng tôi chẳng biết làm thành món gì để ăn, về sau mới biết thường gà tây được nướng để ăn trong dịp lễ Tạ Ơn cùng với món bánh bí theo như truyền thống của người Mỹ. Cuối cùng thì chú gà tây được nấu thành món ra - gu để ăn với bánh mì. Cả nhà gồm sáu người quây quần quanh chiếc bàn ăn nhỏ và lần đầu tiên cùng nhau thưởng thức món gà tây nơi miền đất tự do. Không biết bây giờ anh Sơn ở đâu? Cám ơn anh đã cho chúng tôi món gà tây trong mùa lễ Tạ Ơn đầu tiên.

Chuyện lòng vòng tiếp theo là chuyện lạnh. Thành phố nơi chúng tôi ở cũng có bốn mùa xuân hạ thu đông. Tôi cảm nhận được rằng: mùa xuân và mùa thu nơi đây ngắn ngủi nhưng mùa hè và mùa đông thì kéo dài. Mùa hè nóng gắt, mùa đông lạnh tái tê. Tôi còn nhớ khi nhận được chú gà tây từ anh Sơn, tối hôm đó chúng tôi kéo nhau đi chợ để mua các thứ linh tinh về làm món ga gu. Chưa có xe nên chúng tôi cả nhà kéo nhau đi bộ đến chợ Kroger cách nhà chừng gần cây số. Lúc đó cũng chưa biết thời tiết lạnh bao nhiêu độ F nhưng cảm thấy “lạnh lắm” chừng như là gần 0 độ C. Hai tai tôi lạnh ngắt và cứng đờ tưởng chừng như bung vào thì nó rớt ngay. Hai tay thọc kín vào túi áo ấm và người nào cũng khom người bước đi cho nhanh vào chợ...rồi bước cho nhanh về nhà...

Lần đầu tiên được hưởng lễ Tạ Ơn, ngoài món gà tây nấu không đúng cách (nướng thay vì nấu ga ru), chúng tôi còn được đi xem diễu hành vào buổi sáng thứ năm tại downtown. Nhờ người quen chở xuống tháy dưới phố với trong người chỉ có chiếc áo lạnh “tị nạn” không đủ ấm nhưng chúng tôi rất vui. Chín giờ cuộc diễu hành mới bắt đầu mà bảy giờ chúng tôi đã có mặt. Không biết làm gì hơn trong khi chờ đợi nên chúng tôi chỉ biết đứng túm tụm một chỗ và “mạnh ai nấy run”, muốn trở về nhà cũng không được. Trong khi đó thấy mấy ông mấy bà và con trẻ Mỹ trắng Mỹ đen Mỹ nâu tà tà đến, nhiều người trùm cả tấm chăn quanh người cho ấm, lại mang theo ghế xếp bằng vải để ngồi...Cuộc diễu hành bắt đầu lúc 9 giờ và hơn một tiếng

